

Iz cerkve si stopala v solnčni dan . . .

Iz cerkve si stopala v solnčni dan
 pač bledih lic,
 na prsih svež šopek cvetic.
 Ah ta nedolžna bledica
 tvojega nežnega lica,
 Terezija,
 kaj mi pač govori?
 Po senčni poti v solnčni dan
 si šla tak bledih lic,
 na prsih svež šopek cvetic.
 Ob tvoji strani stopal sem
 in prsi ti šopka oropal sem
 in si del ga na srčno stran.

In nedolžna bledica
 tvojega nežnega lica
 takrat me začarala je . . .
 Ah, bolna si . . . Nemirno tako
 ti srcece bije, oj srce mladó . . .
 Mar ljubezen te varala je?

Po senčni poti si stopala
 in mene miru si oropala,
 Terezija . . .
 Ah, takšno mladostno, nesrečno bolešt
 pač v srcih občuti tisoči nevest —
 A jaz ti jo ljubim prav takšno bolešt.
 To bolešt je zdravih in krepkih ljudi,
 ki ponosno stopajo v solnčni svet,
 ki čutijo v sebi plodilne moči,
 ki ljubijo z ognjem vseh svojih strasti, —
 ti ljudje so človeštva cvet!

V. S. Fedorov.

